

אל התהום

האוטובוס של הסדרן הוא פינוק אמיתי. אני מתרווח על מושב הנהג, שתי ידיי מונחות על ההגה במיומנות, דוהר קדימה.

קרני שמש חודרות פנימה, מסנוורות. בחוץ הטמפרטורה מטפסת לשלושים וחמש מעלות, אך באוטובוס פנימה מפיץ המיזוג משב רוח קריר. הנוסעים נמים את שנתם בשלווה, לאחר שבדקות הראשונות לנסיעה הניחה נהיגתי את דעתם. שקט עמוק שורר באוטובוס.

לו רק היה לי נהג אוטומטי, לא הייתי מתנגד להפקיד את האוטובוס בידי, ולהצטרף לתנומתם העריבה של הנוסעים שלי. נסיעה חלקה ונינוחה כל כך לא הייתה לי כבר זמן רב.

בשער הגיא מואמת המהירות בשל העליות המטפסות אל העיר.

מימין הכביש מזדקרת גדר בטיחות אפרפרה, מתכת מזדקנת למראה, שמפרידה בינינו לבין תהום פעורה בעומק שמונים מטרים. בתיה של טלזסטון קורצים לי מרחוק, מברשים על התקרבות אל היעד.

אחד הנוסעים מתרומם מחלקו האחורי של האוטובוס, מתקדם לכיווני בפסיעות איטיות. הבדלי התאורה בינינו מונעים ממני להבחין במי מדובר, אבל אני כבר נאנח, משער מה הוא רוצה. בוודאי גם בפיו יש את אותה בקשה שחזרת על עצמה מדי נסיעה: "תוכל לעצור לי במבשרת, נהג?"

אז לא, אני לא יכול לעצור במבשרת ציון. נכון שהיא ממש על הדרך, ובזבז לעלות לירושלים ולקחת משם אוטובוס נוסף כשעוברים ממש ליד, אבל לקו שלי אין שם תחנת הורדה. על פי חוק אסור לי לעצור שם, גם אם ממש מתחשק לי להיות נדיב וטוב לב. הנוסעים המתחלפים מתקשים לקבל את העובדה הפשוטה הזו, ובכל פעם מנסים את מזלם מחדש.

לפתע הוממת אותי משיכה חזקה בהגה.

ימינה. האוטובוס חותר בפראות את קו השול.

מה זה?

בלי לחשוב לופתות ידיי את ההגה ואני מושך אותו שמאלה. הוא אינו נשמע לי, תפוס בחוזקה בידיים לא לי. אני מפעיל כוח, שמאלה. שמאלה.

זה הנוסע ההוא שהתקרב. הבנאדם משוגע. לגמרי.

הוא ייקח את כולנו לתהום.

הבחור רוכן מעליי. נשימותיו כבדות. הוא מושך. גם אני.

שמאלה. ימינה. עוד קצת שמאלה. עוד קצת. ימינה. עוד ימינה. אוי, אלוקים! הוא חזק ממני. אני לא--- שמאלה. שמאלה.

התהום מתקרבת במהירות. שמאלה, שמאלה, אלוקים!!!

הגדר, תקוותי האחרונה, טסה מול עיניי. אולי בכל זאת תצליח הזקנה האפרפרה הזו לעשות משהו עבורי? קראק. היא מתקפלת, מבועתת, כמו פחית מרוקנת אחרי דריכה.

האוטובוס מזגזג בפעם האחרונה.

התהום. היא כאן---

שמאלה, עוד קצת, רק קצת!

אני מזיע. ידיי רועדות ממאמץ. מרגיש כמו משחק הורדות ידיים, אלא שכאן אני חייב לנצח. מוכרח.

האוטובוס מתחיל לרכון לכיוון המדרון. במאמץ אחרון אני מנסה למשוך בכוח אל הצד הנגדי.

אם רק נצליח לעלות בחזרה אל הכביש...

פתאום מזדקר מולי סלע. הוא גדול, ובמקומו בראש הצוק כמו תוחם את התהום. אולי... אולי נצליח להגיע אליו, להתנגש בו. אולי יצליח הסלע הגדול לבלום את האוטובוס מהדרדרות חסרת שליטה?!

אני מרגיש כמו בתוך סרט בהילוך איטי. מתקדם לכיוון הסלע. פונה לאלוקים באותה בקשה שביקש שמשון הגיבור בשעתו: "אבא, בבקשה, בבקשה, תן לי עוד קצת כוח להגיע עד הסלע. בבקשה -- -- חזקני נא אך הפעם הזאת, האלוקים!

אני יודע בוודאות שברגע בו אתנגש עם האוטובוס בסלע – אמות.
אני עתיד לספוג את הפגיעה הישירה. רק אני.

לא אכפת לי למות. לא אכפת לי? לא אכפת לי. העיקר שכולם
ינצלו. הסלע יבלום את חיית הפלדה שאני מנהיג ויעצור אותה
מנפילה. "אבא, תעזור לי בבקשה להגיע לסלע! אבא!"

אני לופת את ההגה שכמעט מחליק מידיי. מנסה לייצב אותו ללא
תזוזה. עוד קצת קדימה, עוד---

בבת אחת משתחרר ההגה שבידי, ושוב כולו שלי. אך אינני
מספיק לנשום אפילו, משום הזדון שנגלה לנגד עיניי: פרא האדם
שהתנפל עליי עוזב את ההגה, נתלה בחייתיות על הפאנל בקדמת
האוטובוס. הפעלת המשקל פועלת את פעולתה מיידית. מאזן
הכוחות מתערער בין רגע, האוטובוס נוטה ימינה בחדות.

ואז זה קורה.....

אני מביט קדימה בעיניים קרועות לרווחה.

האוטובוס. הנוסעים. אני.

לוע השאול פעור מולנו, פושט לעברנו זרועות.

• • •

במבט לאחור תהיתי: מדוע לא הלם בי המחבל, כדי לשתק
אותי ולהשתלט על ההגה באין מפריע? יד ה' הייתה זו, נס נוסף
בשרשרת הניסים שראינו באותו פיגוע איום.

שבעים מטרים נע האוטובוס במהלך המאבק, כך הראו מאוחר יותר
הבדיקות שביצעו צוות מומחי תנועה.

מה היה קורה לו הייתי לוחץ על הברקס בחוזקה, במטרה לעצור את האוטובוס מן ההידרדרות? באותם רגעים קשים לא חשבתי על כך כלל, אבל מאוחר יותר קבע מהנדס תנועה בראיון עיתונאי, שאילו הייתי נוהג כך – היה האוטובוס מאבד שליטה בצורה בלתי מבוקרת, ומספר ההרוגים היה עלול להיות גדול יותר, רח"ל.

אבל אז לא היו איתי מהנדסי תנועה ולא יועצים למיניהם. רק אני, איש אחד קטן שאוחז בהגה, מנהל קרב פנים אל פנים על חייהם של עשרות נוסעי האוטובוס. אותם נוסעים ששמו בי את מבטחם והלכו לישון רגועים, לא מדמיינים לאיזו דרמה הם עתידים להתעורר, או לא להתעורר לעולם.